

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2010. év október hó 14. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A folytatólagosan, jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 2010. év február hó 11. napján kelt 1.Bf.246/2009/16. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlottat bűnösnek mondja ki folytatólagosan elkövetett sikkasztás büntetében (Btk. 317. § (1) (5) bekezdés a) pont).

Ezért őt 1 (egy) évi börtönbüntetésre ítéli. A szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

A Budafer Kft. magánfél polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Dunaújvárosi Városi Bíróság a 2008. év április hó 16. napján kelt 10. B. 391/2007/18. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 317. § (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő folytatólagosan, jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntetében. Ezért őt 1 évi és 6 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Rendelkezett a járulékos kérdésekre vonatkozóan is.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentésért. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a bűnösséget megállapító ítéletében sem a konkrét elkövetési magatartást, sem pedig a cselekmény elkövetésének idejét nem állapította meg, így a bűnösség megállapítása törvénysértő.

A Fejér Megyei Főügyészség ugyanakkor az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a 2008. év november hó 11. napján kelt 1. Bf. 215/2008/5. számú végzésével az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, és a városi bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bíróság az eljárása során elmulasztotta tisztázni, hogy pontosan mi a vád, és ezen túlmenően nem is merítette ki a vádat teljes terjedelmében.

A benyújtott vádirat szerint ugyanis nem egyértelmű, hogy a vádlott a megvásárolt anyaggal rendelkezett-e sajátjaként, vagy a bűncselekményt azzal követte el, hogy a megvásárolt anyag ellenértékével nem számolt el az eladó felé. Ennek tisztázása azért is szükséges lett volna, mert a tárgyaláson jelen lévő ügyész a perbeszédében is módosította a vádat, melynek alapján továbbra sem volt egyértelmű, hogy a vádlott a sikkasztás a teljes összegre, vagy pedig a ki nem egyenlített, fennmaradó összegre követte-e el.

Kifogásolta a másodfokú bíróság azt is, hogy a városi bíróság egyáltalán nem foglalkozott a vádlott által előterjesztett érdemi védekezéssel, sem az azt cáfoló, sem pedig az azt megerősítő bizonyítékokkal.

Továbbmenően nem vizsgálta a Dunaújvárosi Városi Bíróság azt, hogy a tulajdonjog-fenntartással kötött megállapodás kétoldalú egyesség volt-e a felek között, vagy pedig csak Budafer Rt. egyoldalú szerződéses kikötése volt. Mindezek alapján megállapította, hogy a Dunaújvárosi Városi Bíróság ítélete felülbírálatra alkalmatlan, mert a bíróság nem állapított meg pontos tényállást, amit pedig megállapított, az részben felderítetlen, részben ellentétes az iratok tartalmával, és ennek eredményeként helytelen ténybeli következtetéseket is tartalmaz.

A másodfokú bíróság a megismételt eljárásra vonatkozóan előírta, hogy az elsőfokú bíróság elsődlegesen tisztázza, hogy ténylegesen mi a vád a vádlottal szemben és ennek tükrében folytassa le a bizonyítási eljárást.

A megismételt eljárás során a Dunaújvárosi Városi Ügyészség az elsőfokú bíróság felhívásának eleget téve a 2009. év március hó 30. napján kelt B. 1974/2006/24/I. számú átiratában a 2007. év augusztus hó 17. napján kelt B. 1974/2006/12/I. számú vádiratát kiegészítette.

A kiegészített vád szerint a vádlott a 2005. év június hó 8. napján megkötött kereskedelmi keretszerződést úgy írta alá, hogy tudomása volt annak 10. pontjában foglaltakról. E pont szerint „minden szállítás tulajdonjog fenntartással történik, az áru tulajdonjoga csak a szállító összes követelésének maradéktalan teljesítésekor száll át a vevőre”.

A vádlott a Budafer Kereskedelmi Rt-től 2005. év június hó 13. napján, 2005. év június hó 22. napján és 2005. év július hó 13. napján vásárolt zártszerelvényeket, majd a keretszerződés 10. pontjában írtakat figyelmen kívül hagyva, azokat - a vételár kifizetését megelőzően - átalakította és a Dunaújvárosi Szakáruháza beépítette. E magatartásával lényegében sajátjaként rendelkezett a zártszerelvényekkel annak ellenére, hogy azokat tulajdonjog fenntartásával vásárolta meg, és így a vételár kiegyenlítésének elmulasztásával 6.973.219 Ft kárt okozott a sértettnek.

A kiegészített, illetve módosított tényállás alapján a Dunaújvárosi Városi Ügyészség a vádlottat 1 rb. a Btk. 317. § (1) bekezdésébe ütköző és (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő, folytatólagosan, jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntettével vádolta.

A Dunaújvárosi Városi Bíróság a megismételt eljárás során a 2009. év július hó 7. napján kelt, 12. B. 63/2009/25. számú ítéletével a vádlott bűnösségét a módosított váddal egyezően, folytatólagosan, jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntetében állapította meg és ezért őt 1 évi és 6 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság nem fogadta el a vádlott által előterjesztett érdemi védekezést, amely lényegében arra irányult, hogy a keretszerződést elolvasása nélkül írta alá, így a 10. pont tartalmával és e rendelkezés következményeivel nem volt tisztában.

Az elsőfokú bíróság ezzel szemben megállapította, hogy a keretszerződés lényegében szerződési ajánlattételnek minősül, amelynek az aláírásával a vádlott a keretszerződés minden pontját kötelezően elfogadta saját magára nézve. Mindezek alapján pedig egyértelműen lehet megállapítani, hogy akkor, amikor a megvásárolt zártszelvényeket a vételár kifizetését megelőzően átalakította, majd beépítette a szakáruház épületében akkor azokkal sajátjaként rendelkezett, így maradéktalanul kimerítette a Btk. 317. § (1) bekezdésében írt sikkasztás törvényi tényállását.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott és védője jelentettek be fellebbezést felmentésért. Álláspontjuk szerint a városi bíróság ítéletében megállapított tényállás téves, megalapozatlan, így a vádlott felmentése indokolt.

A Fejér Megyei Főügyészség az átiratában az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásának kisebb pontosítását, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyását indítványozta.

A Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a 2010. év február hó 11. napján kihirdetett 1. Bf. 246/2009/16. számú ítéletével a Dunaújvárosi Városi Bíróság 12. B. 63/2009/25. számú ítéletét megváltoztatta, és a vádlottat az ellene folytatólagosan, jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntettének (Btk. 317. § (1) bekezdés (5) bekezdés a) pont) vádja alól felmentette.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás aggályos, mert részben felderítetlen, részben pedig iratellenes. Emellett aggályosnak találta a másodfokú bíróság a városi bíróság tanúvallomásokat értékelő tevékenységét is, mivel az elsőfokú bíróság egyes vallomásokat csak részben fogadott el, míg más tanúk vallomását teljes terjedelmében figyelmen kívül hagyta az ítélet meghozatalakor. Kifogásolta ezen túlmenően, hogy a városi bíróság nem ellenőrizte teljes körűen a vádlott védekezését, amely arra irányult, hogy a vádlott a korábbi hasonló tárgyak vásárlása alkalmával még soha nem találkozott a tulajdonjog-fenntartása melletti eladás tényével. Megállapította a másodfokú bíróság, hogy bár a városi bíróság e körben és vett fel bizonyítást, azonban a tájékoztatást ellenőrzés nélkül és a vonatkozó szerződések beszerzését mellőzve aggálytalannak fogadta el.

Mindezek alapján a megyei bíróság bizonyítás felvételét rendelte el és felhívta az Alcelor Mittal Construction Hungary Kft-t, hogy a Mount KG Kft-vel kötött szerződését a bíróságnak küldje meg. Hasonló megkeresést intézett a Budafer Rt-hez is. A beszerzett bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal ellentétben azt állapította meg, hogy a Budafer Rt a korábbi üzleti partnereivel kötött szerződésben a tulajdonjog fenntartásának intézményét nem alkalmazta. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást akként módosította - elfogadva a vádlott védekezését - hogy a vádlott a keretszerződést sietve és elolvasás nélkül írta alá, így az aláíráskor nem volt tudomása a tulajdonjog fenntartással történő eladás tényéről.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint pedig az ekként módosított tényállásból nem vonható okszerű következtetés a vádlott bűnösségére. A beszerzett bizonyítékok ugyanis teljes egészében alátámasztották a vádlott védekezését. Ennek alapján a megyei bíróság megállapította, hogy a vádlott abban a téves feltevésben volt, hogy az áru birtokba vételével egyidejűleg a tulajdonjogot is megszerezte, így azzal korlátlanul rendelkezhet.

A megyei bíróság álláspontja szerint a vádlottnak ezt a tévedését a gondatlansága okozta, mivel a szerződés aláírásakor elmulasztotta a tőle elvárható figyelmet és körültekintést.

Mivel azonban a Btk. 317. § (1) bekezdésében írt sikkasztás törvényi tényállása csak szándékosan valósítható meg, ezért a Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság a vádlottat az ellene sikkasztás büntette miatt emelt vád alól a Be. 6. § (3)

bekezdés c) pontja, valamint a Be. 331. §-a alapján - figyelemmel a Btk. 27. § (1) és (3) bekezdésére is - felmentette.

A másodfokú bíróság ítélete ellen az ügyészség jelentett be fellebbezést a felmentő rendelkezés miatt, a vádlott bűnösségének megállapítása és büntetés kiszabása végett. Az ügyészi álláspont szerint a megyei bíróság a helyesbített és kiegészített tényállásból okszerűtlenül vonta le azt a következtetést, hogy a vádlott ténybeli tévedésben volt, ezért a másodfokú ítélet megváltoztatása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf. 325/2010/2. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le, az általa megállapított tényállás hiánytalan és megalapozott volt, így okszerűen és törvényesen állapította meg a vádlott bűnösségét.

Megállapította azt is, hogy a másodfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás is az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett történt, azonban a helyesbített tényállásból a vádlott büntetőjogi felelősségére levont következtetése a másodfokú bíróságnak megalapozatlan.

Az ügyészség álláspontja szerint a vádlottnak mint egy gazdasági társaságot irányító személynek nyilvánvalóan tisztában kellett lennie azzal, hogy a szerződés minden egyes feltétele annak aláírását követően rá is kötelező érvényű, és a jog eszközeivel kikényszeríthető.

E körben a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság jogi okfejtésével és álláspontjával értett egyet. Ugyanakkor a tényállás pontosítása végett indítványozta, hogy az 1. számú mellékletben szereplő számlával kapcsolatban szerezze be az ítéltábla azt az átvételi elismervényt, melynek alapján egyértelműen tisztázni lehet, hogy az árú tényleges szállításának mi volt az első időpontja, és ezt a fuvart melyik sofőr bonyolította le.

Összességében a másodfokú bíróság határozatának megváltoztatását és a vádlott bűnösségének váddal egyezően történő megállapítását indítványozta.

A harmadfokú eljárásban megtartott nyilvános ülésen az ügyész az átiratban foglaltakat módosított tartalommal tartotta fenn, vagyis a Be. 388. § (2) bekezdésére hivatkozással a bizonyítás felvételére vonatkozó indítványát mellőzte. Egyebekben hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és jogi okfejtés a helyes, ezért a másodfokú határozat megváltoztatását és az elsőfokú ítélettel azonos tartalmú határozat meghozatalát indítványozta.

A vádlott védője felszólalásában a Fejér Megyei Bíróság határozatának helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság által felvett

bizonyítás, és az ennek alapján kiegészített tényállás nem ad kellő alapot a vádlott bűnösségének megállapítására, ezért a vádlott felmentése indokolt.

A vádlott az utolsó szó jogán ugyancsak a megyei bíróság határozatának helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a felülvizsgálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság és a másodfokú bíróság is az eljárását az eljárási szabályok maradéktalan betartása mellett törvényesen folytatta le.

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által kiegészített tényállás azonban az ítéltábla álláspontja szerint további kiegészítésre szorul a kereskedelmi keretszerződés módosításának a tényével is. Ebből megállapítható, hogy a keretszerződés 2005. év június hó 8-án történő aláírását követően annak módosítására is sor került 2005. év június hó 21. napján. E módosítás az alapszerződés 14. pontjában írtakat érintette, méghozzá akként, hogy a halasztott fizetési feltétellel történő együttműködés során a Budafer Rt. csak akkor szolgálja ki a vevőt, ha a fennálló összes számlatartozása a 8 millió forintot nem haladja meg.

Ezt a módosított kereskedelmi keretszerződést az iratoknál elfekvő okirat szerint a vádlott írta alá 2005. év június hó 21. napján és a kft. pecsétjével is ellátta.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint e kiegészítéssel a harmadfokú eljárásban is irányadó ítéleti tényállás már minden tekintetben megalapozott, hiánytalan, és maradéktalanul megfelel a feltárt bizonyítékok tartalmának is.

A Fővárosi Ítéltábla azonban nem értett egyet a megyei bíróság jogi okfejtésével, amely végül a vádlott felmentését eredményezte.

A Fejér Megyei Bíróság a felülbírálati eljárása során arra az álláspontra helyezkedett, hogy a vádlott a szerződés zaklatott körülmények között történő aláírásakor gondatlanul járt el, mert a keretszerződést nem olvasta végig, és így nem volt tudomása arról, hogy a Budafer Rt. tulajdonjog-fenntartása mellett adta el az árut, és egyezett bele a halasztott fizetéssel történő teljesítésbe. Ez a gondatlan magatartása azt eredményezte, hogy tévesen abban a tudatban volt, hogy az áru átvételével, azaz annak birtoklásával egyidejűleg megszerezte az áru feletti tulajdonjogot is.

Az ítéltábla azonban ezt a jogi okfejtést megalapozatlannak és tévesnek találta az alábbiak alapján.

A Ptk. 368. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés szerint: „az eladó a tulajdonjogot csak a szerződés megkötésekor, írásban, és legfeljebb a vételár teljes kiegyenlítéséig tarthatja fenn.”

E szerint tehát a felek megállapodhatnak abban, hogy a vevő a szerződés megkötését követően csak későbbi időpontban fogja a vételárat, vagy annak egy részét megfizetni, ugyanakkor az eladó kikötheti erre az időtartamra, hogy a dolog feletti tulajdonjogot a vételár kiegyenlítéséig fenntartja magának.

Ebben az esetben tehát az a sajátos helyzet áll elő, hogy bár a megvásárolt áru ténylegesen a vevő birtokába kerül, azonban a vételár teljes kiegyenlítéséig annak nem lesz a tulajdonosa.

Szükséges hangsúlyozni, hogy a tulajdonjog-fenntartása nem érinti az adás-vételi szerződés érvényességét, hanem csupán a tulajdonjog átszállását köti feltételhez.

Ez értelemszerűen azt is jelenti, hogy a dologgal kapcsolatosan a vevő rendelkezési joga is korlátozott, vagyis nem gyakorolhatja mindazokat a törvény szerint biztosított jogokat, amelyek csak a tulajdonost illelnék meg.

A Ptk. 368. § (2) bekezdésében írt rendelkezés szerint: „a vevő a tulajdonjog-fenntartás hatályossága idején a dolgot nem idegenítheti el, és nem terhelheti meg.”

A Ptk. tehát egyértelműen és kategórikusan kizárja a megvásárolt áru elidegenítésének és megterhelésének a jogát, mivel azonban további korlátozó rendelkezést nem tartalmaz, az is megállapítható, hogy e két jogon kívül a vevő a ténylegesen birtokába került áru felett teljes rendelkezési jogot szerez.

Szükséges volt ezt követően vizsgálni azt, hogy ez utóbbi „teljes rendelkezési jognak” vannak e további korlátai.

E körben azt kellett tehát megvizsgálni, hogy a vádlott azzal a magatartásával, hogy a tulajdonjog fenntartása mellett megvásárolt és még ki nem fizetett áruval rendelkezett, megsértette-e azokat a jogokat, amelyek csak a tulajdonost illetik meg, és kimerítette-e a Btk. 317. § (1) bekezdésében írt „sajátjaként rendelkezést” mint elkövetési magatartást, vagy nem.

A sikkasztás törvényi tényállását tekintve megállapítható, hogy a rá bízott idegen dologgal sajátjakénti rendelkezést az követi el, aki a tulajdonosi rendelkezési jogok valamelyikét tevással, vagy nyilatkozáttal - vagyis a rendelkezés valamely tényleges megnyilvánulásával - jogellenesen saját maga gyakorolja. Hangsúlyozandó azonban, hogy pusztán az elszámolási - azaz fizetési - határidő elmulasztása ezt az elkövetési magatartást nem meríti ki.

Lényegében erre az okfejtésre alapul az EBH. 1999.8. jogesete is. A Legfelsőbb Bíróság által ezen eseti döntésben kifejtettek szerint a sajátjakénti rendelkezés csak akkor állapítható meg a jogszerűen birtokolt dologgal kapcsolatban, ha az valamely aktív intézkedésben nyilvánul meg. Ez az elkövetési mód minden olyan - végleges eltulajdonítási szándékot nélkülöző - magatartást átfog, amely a tulajdonos rendelkezési jogosultságainak bármely formáját sérti, vagy csorbítja. Másként

fogalmazva csak akkor állapítható meg, ha az elkövető a birtokolt dolog feletti tulajdonosi rendelkezési jogok valamelyikét időlegesen, felhatalmazás nélkül, ezáltal jogellenesen saját maga gyakorolja.

Szükséges kiemelni, hogy ezt a jogszerűtlen magatartást az elkövető kizárólag tevéssel, vagy nyilatkozattal követheti el, vagyis nem valósíthatja meg akkor ha magatartása valamely mulasztásban merül ki.

E szempontból vizsgálva az irányadó történeti tényállást az ítéltábla következőket állapította meg. A vádlott 2008. év június hó 8. napján írta alá - meg nem cáfolta előadása szerint - elolvasás nélkül mint a Mount KG Kft ügyvezetője a Budafer Rt-vel az a keretszerződést, amelynek 10. pontja tartalmazta, hogy a vételár teljes kiegyenlítéséig a Budafer Rt. az áru feletti tulajdonjogát fenntartja.

Az ítéltábla álláspontja szerint azonban ez a vádlotti magatartás semmiképpen nem vezethetett a másodfokú bíróság által megállapított tévedéshez.

Nem hagyható figyelmen kívül ugyanis, hogy a vádlott már több mint egy évtizede részt vett a gazdasági életben, és 1998. év január 26. napjától kezdődően ügyvezetője is volt a Mount KG Kft-nek.

Az egy évtized alatt részben mint vezető által is szerzett tapasztalatok alapján tisztában kellett lennie azzal, hogy a keretszerződés aláírásával saját magára nézve, a szerződés valamennyi pontjában foglalt rendelkezést kötelezőnek ismeri el. E körben tehát semmiképpen nem írható a vádlott javára az a tény, hogy a keretszerződés aláírását megelőzően nem olvasta el a szerződést teljes terjedelmében.

Ezen túlmenően azonban téves a megyei bíróság által a vádlott tudattartamára, azaz a tévedésére levont ténybeli következtetés is, mivel figyelmen kívül hagyta a másodfokú bíróság azt a tényt, hogy ennek a keretszerződésnek 2005. év június hó 21. napján, azaz alig két hét múlva a módosítására is sor került.

Az ítéltábla álláspontja szerint a vádlottnak mint a kft. ügyvezetőjének módja volt arra 2005. év június 8. napját követően egészen 2005. év június hó 21. napjáig, hogy az aláírt keretszerződés teljes tartalmát megismerje, és erre egyben őt az ügyvezetői minősége kötelezte is. Nem védekezhet tehát eredményesen egy gazdasági társaságot irányító személy azzal, hogy a Ptk. szabályai szerint megkötött szerződés valamely rendelkezéséről az aláírás pillanatában és az követően sem szerzett tudomást, noha arra minden lehetősége megvolt.

Ugyan e körben hangsúlyozza az ítéltábla azt is, hogy a Mount KG. Kft és a Budafer Rt. között létrejött keretszerződés alapján több millió forint értékű áru vásárlásáról volt szó, - amely egyben a keretszerződés utólagos módosítását is szükségessé tette - így tehát már önmagában az ügy volumene is megkövetelte volna a vádlottól, hogy a szerződés tartalmát pontosan megismerje.

A vádlottnak az a magatartása, hogy a Budafer Rt. telephelyén az általa odaküldött fuvarozó által átvett árút azonnal egy feldolgozó vállalathoz szállíttatta, majd onnan az építkezés színhelyére vitette és beépíttette, az ítéltábla álláspontja szerint olyan magartás volt, amellyel a dolog tulajdonosának, azaz a Budafer Rt-nek a rendelkezési jogosultságát a vádlott megsértette és csorbította. Lehetetlenné tette ugyanis, hogy a vételár kiegyenlítésének elmaradása miatt a Budafer Rt az árút a saját telephelyére visszavitesse.

A vádlottnak ez a magatartása tehát olyan aktív magatartás, illetve intézkedés volt, amely a Legfelsőbb Bíróság iránymutató döntése szerint is kimeríti a jogszerűen birtokolt dologgal történő sajátjakénti rendelkezés megvalósítását.

Ehhez kapcsolódóan kiemeli az ítéltábla azt is, hogy a halasztott fizetés mellett történő vásárlás, majd ezt követően a vételár kiegyenlítésének elmaradása a hazai gazdasági életben a körbetartozások láncolatát eredményezte, amely a gazdaság megbízható, kiszámítható életére és a gazdasági társaságok működésére vonatkozóan is rendkívül veszélyes.

Éppen ezért várható el a gazdasági élet minden szereplőjétől, hogy a gazdasági társaság működésével kapcsolatos szerződések valamennyi rendelkezését ismerje és betartsa, és ha ilyen feltételek mellett a vételár kiegyenlítését bizonytalannak ítéli meg, akkor a szerződésben foglalt tulajdonjog-fenntartása mellett történő vásárlástól tekintsen el és olyan acélipari terméket árusító gazdasági társaságot keressen, ahol ilyen korlátozó rendelkezés nélkül tudja a szükséges árút beszerezni. Az adott eset is igazolta a Budafer Rt tulajdonjog fenntartására vonatkozó akaratának indokoltságát, hiszen a vételár utólag sem került kiegyenlítésre.

Mindezen körülményekre tekintettel az ítéltábla megállapította - részben osztva az elsőfokú bíróság jogi okfejtését - hogy a vádlott a fenti magatartásával megvalósította a Btk. 317. § (1) bekezdésébe ütköző és (5) bekezdés a) pontja szerint minősülő jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntettét, amely a többszöri vásárlás tényére figyelemmel a Btk. 12. § (2) bekezdése szerint folytatólagosan elkövetettnek is minősül.

Ezért a megyei bíróság határozatát megváltoztatta a Be. 398. § (1) bekezdése alapján és a vádlott bűnösségét a fenti bűncselekményben megállapította.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság által felsorolt bűnösségi körülmények helytállóak. Azok kiegészítése mindössze annyiban szükséges, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni a folytatólagos elkövetést, ugyanakkor a cselekmény elkövetése óta eltelt igen hosszú időmúlás jelentős további enyhítő körülmény a vádlott javára.

E bűnösségi körülmények értékelése során látott lehetőséget az ítéltábla arra, hogy az elsőfokú bíróság által a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés

mértékét 1 évre enyhítse a szabadság végrehajtási fokozatának és a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezések érintetlenül hagyása mellett.

A sértett polgári jogi igényének érvényesítésére vonatkozó elsőfokú bírósági rendelkezéssel a harmadfokú bíróság ugyancsak egyetértett figyelemmel arra, hogy van a felek által vitatott számla, vagyis olyan elszámolási vita, amely a jelen eljárás keretében pontosan nem tisztázható, így helyes a polgári jogi igény egyéb törvényes útra történő utasítás.

Budapest, 2010. év október hó 14. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
előadó bíró

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
bíró

A Fejér Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 1. Bf. 246/2009/16. számú ítélete a Fővárosi ítéltábla 2. Bhar. 178/2010/4. számú ítéletében írt változtatásokkal 2010. év október hó 14. napján jogerőre emelkedett és a fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2010. év október hó 14. napján.

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Udud Sándorné
bírósági ügyintéző